

— Нѣмаха, бей ефенди.

— Е . . . А защо си ги подкаралъ? Бабаитлъкъ ли да покажешъ? Не можа ли да заловишъ комита съ оржие въ рѣце, та си забралъ деца. Грѣхъ!

Латифаа се смути, гордиятъ и кръвнишки погледъ веднага присмирѣ. Той наведе глава къмъ земята като вкованъ на мѣсто.

Другитѣ баши-бозуци, сжщо като водача си, погледнаха въ земята.

Латифаа и другаритѣ му очакваха друго нѣщо отъ бея — по нѣкой бакшишъ, а то нѣма ни едно аферимъ. Вмѣсто това, единъ грозенъ укоръ като гръмъ отъ ясно небо.

Мусулманскиятъ дисциплиниранъ духъ, който налага безусловно уважение и подчинение къмъ първенцитѣ, прикова баши-бозука на мѣстото му и смирено, безъ роптание изслуша горчивитѣ укори на бея.

— Латифъ Пехливанъ, — говорѣше бея, — мѣрейки съ очитѣ си главорѣза отгоре до долу. — Знаешъ ли кой иде следъ Батакъ?

Латифаа мълчеше.

— Питамъ те, — повтори беятъ, — знаешъ ли ти кого повикахте?

Мълчание. Латифъ Пехливанъ не дигаше очи,

— Чуешъ ли Латифъ Пехливанъ? Батакъ е вече въ тефтера на московеца. Догодина ще го видимъ тука, тръгналъ по стѣпкитѣ на тия деца, що си ги подкаралъ голи, гладни и боси, що си ги осиротилъ. Исире! . . . Не сж исира това, Латифаа, това е нашия таксиратъ*) Дето е минало баташко

*) Нешастие.